

Sư Giác Nguyên giảng pháp
trong chuyến đi thăm thánh tích Ấn Độ
tháng Hai năm 2025

PHÁP THOẠI SỐ 20

Kālāma tri ân đạo hữu Nguyễn Thị Ngọc Ánh chép bài

Pháp thoại (20)

[04/03/2025 - 04:08 – anhlibrary]

Chỉ Việt Nam mình, một đất nước ít trau dồi trí tuệ, không cần học, chỉ cần ngồi đúng vị trí là tự nhiên là quyền cao chức trọng. Chứ còn toàn bộ nền văn minh khác trên thế giới là không có cái vụ đó. Bên Thụy Sĩ nó có cái trường chuyên... bên Thụy sĩ, bên Anh, có hai nơi có trường chuyên dạy cho ông hoàng, bà chúa. Chỉ riêng Việt Nam ta là bẩm sinh, sinh ra đã thông minh, chỉ cần nhà mặt phố, bố làm to là tự nhiên là mình sướng, đấy.

Thì Ấn Độ ngày xưa, Bồ Tát là hoàng tử Bồ Tát vẫn phải đi học xa, mà phụ vương của Ngài là ông vua cha thì mỗi ngày có thỉnh 8 vị Phật Độc Giác vào trong cung để cúng dường. Độc giác tức là cái vị mà tự ngộ, không dạy ai. Thì khi Bồ Tát sắp đi xa, Bồ Tát mới vào đánh lễ 8 vị này, Bồ Tát từ giả, Bồ Tát nói thế này: con sắp đi xa, đi đường xa cũng hơi ngán, mà sao con ở gần các Ngài con thấy yên tâm lạ lắm. Nghe cho kỹ nha: Con sắp đi xa mà đường xa làm con có chút chùng lòng mà khi con ở gần các Ngài con thấy thoải mái, các Ngài có thể cho con xin một chút thoải mái được không? để con đi đường xa. Ở đây tôi nói tiếng Việt có nghe kịp không? Con ở gần Ngài con thấy thoải mái mà bây giờ con sắp đi đường xa, con xin mang theo các Ngài một chút sự yên tâm được không?

Các vị Độc Giác nói: được, con đem ra đây một cuộn chỉ, và một ít cát. Các vị hỏi tôi cái này ở đâu?

- Trong kinh Bốn Sanh.

Thì một ít cát và một cuộn chỉ, các vị Độc giác mới chú nguyện, có hiểu chú nguyện không? là người ở bên cạnh cái này nè hãy được an lành, bên cạnh cái cát này được an lành, bên cạnh cuộn chỉ này được an lành. Cái đó là về mặt tâm lý thôi, nhưng mà cái chú nguyện này có thật, cái sức mạnh một vị là 2 A tăng kỳ, gấp đôi Ngài Xá Lợi Phất, mà 8 vị như vậy thì cũng hơi bị nhiều.

Thì Bồ tát nghe vậy thì an tâm rồi, Bồ Tát cầm cuộn chỉ và một ít cát đó đem đi. Đi đường rừng mà ban đêm Bồ Tát căng chỉ bốn góc nằm trong đó ngủ, đau thương bắt nhập, bách độc bất xâm, nằm ngủ trong đó, ban đêm nghe gió gào um sùm, đặc biệt trong đó là không là không. Trong Kinh nói Dạ xoa nó đi ngang:

- Một là không nhìn thấy Bồ Tát.

- Hai là nó thấy mà nó không dám vô.

Còn cát là trường hợp như lỡ làm mất cuộn chỉ, lấy cát đó rải chung quanh vậy nè, xin được an lành đêm nay, lấy chút thôi, lấy nhiều nó hao, rải chung quanh xin được an lành đêm nay, thì với lượng cát đó nó làm cho mình ngủ mình yên tâm, khiếp như vậy. Thì chính câu chuyện đó nó làm cho tôi tin, tôi tin.

Từ Mỹ tôi biết tôi sẽ đi Ấn, tôi kiếm một xâu chuỗi cũng thường thôi nhưng mà ... không phải tôi tin phù phép nhưng mà cũng là một kỷ niệm về Ấn Độ, cho nên nếu tôi nói để bà con thấy ngày mai mà về Bồ Đề Đạo Tràng mà tôi có cầm, không phải đeo, cầm trên tay tôi xâu chuỗi thì đừng lấy làm lạ. Nếu bà con muốn thì tôi nghĩ bà con nên có, nhưng tôi không có ăn huê hồng của mấy ông bán chuỗi ở đây đâu. Chuỗi ở đây chuỗi dỏm, chuỗi quý lắm, cầm xâu chuỗi, nó có giá trị là...hiều không một sự gia trì, cũng hay, rồi.

Vậy kể từ đây về sau, mình đừng có chổng chuồng mở một cách mù quáng, cực đoan, mà đặc biệt là chuỗi. Mình Phật tử mình không có tụng, lần chuỗi bởi vì lần chuỗi nó không phải đề mục của thiền chỉ, cũng không phải đề mục của thiền quán. Mà nó chỉ trên hình thức thì nó có vẻ làm cho mình không phóng tâm. Nhưng thật ra tại sao mình không theo dõi hơi thở, không niệm Phật mà tại sao phải qua trung gian lần chuỗi mà phải nói là lần chuỗi tâm nó phóng nhiều hơn, mà chưa kể là tôi đã từng thấy người ta vừa chửi lộn vừa lần chuỗi, tôi có thấy, tôi có thấy, quý vị có tin không? lát tôi chửi cho, tức là tôi vừa lần tôi vẫn chửi được. Cái khó là cái chánh niệm trong hơi thở, cái khó là cái chánh niệm khi niệm Phật kia. Còn cái vụ này nè, nhưng tôi vẫn tin có cái chuyện là cái sự gia trì, không phải gia trì... mà từ cái tín tâm của mình, chỉ riêng trường hợp của Bồ Tát gia là sự gia trì từ Phật Độc Giác.

sadhu, sadhu, sadhu.